

Øv, var min første tanke, da vi krydsede Roms bygrænse.

Jeg fløj. Mit lyse, tjavsede hår strømmende efter mig, og vinden fik mig til at knibe øjnene sammen. Under mig lignede landskabet til forveksling alle de andre, vi havde passeret.

Min vejleder, Bodhi, min hund, Buttercup, og jeg havde fløjet rigtig langt for at komme hertil, og selvom det at flyve uden sammenligning er den bedste måde at rejse på, så vil jeg nok sige, at landskaberne efterhånden blev lidt kedelige. De gled ligesom sammen i en uendelig tåge af skyer, natur og menneskeskabte ting. Og selvom jeg efterhånden havde vænnet mig til det, så havde jeg alligevel håbet, at Rom ville vise sig at være helt anderledes. Men heroppe fra, hvor vi hang stille i luften, så det ikke spor anderledes ud.

Bodhi kiggede på mig, og hans grønne øjne kunne se skuffelsen i mit ansigt. Han sendte mig et skævt grin. ”Følg med,” sagde han så.

Han skød armene frem, slog en saltomortale i luften og styrtdykkede mod jorden. Buttercup og jeg fulgte efter, og jo hurtigere vi hvirvlede mod jorden, jo mere kom landskabet under os til live. Det eksploderede i farver og detaljer! Jeg kunne ikke lade være med at hvine af fryd.

Rom var ikke spor kedelig. Snarere tværtimod – det var en by fuld af modsætninger, uanset, hvor man kiggede hen. En labyrint af vildt slyngede, trafikproppede gader, der snoede sig omkring bygninger, der skiftevis var helt nyrenoverede og totalt faldefærdige. Det hele tonede frem mellem oldgamle, støvede ruiner – minder fra en tid for længe siden, som bare nægtede at forsvinde i al stilfærdighed.

Bodhi satte farten ned. Hans hår piskede ham i ansigtet, da han nikkede mod en ruin lige under os. ”Der er den. Hvad siger du så?”

Buttercup bjæffede af begejstring og logrede så kraftigt med halen, at han kom til at flyve sidelæns. Jeg stirrede ned mod det enorme, gamle amfiteater. Var totalt forbløffet over dets størrelse. Og pludselig blev jeg grebet af tvivl.

Altså, det er rigtigt, at det var mig selv, der nærmest havde tigget Rådet om større udfordringer som Sjælefanger. Det var, fordi mit største ønske var at få mit skær til at stråle stærkere – nå ja og så at blive tretten år. Og jeg troede – hvilket var helt forkert – at den eneste måde at sætte lidt turbo på det projekt var at være hamrende god til mit arbejde. Men jo længere jeg stirrede på den enorme stenbygning med dens søjler og hvælvinger og tykke, gamle mure – jo mere jeg tænkte på de aktiviteter, den var

kendt for: grusomme og barbariske nedslagtninger, bloddryppende slagsmål udkæmpet til døden – ja, så kunne jeg ikke lade være med at tænke, at jeg måske havde gabt over lidt for meget.

Jeg sank en klump, havde ikke lyst til at afsløre mit pludselige anfald af fejhed, så jeg sagde: ”Wow, det er ... noget større, end jeg havde regnet med.”

Vi hang stadig i luften. Min iver efter at lande var forduftet, men nu hev Bodhi hårdt i mit ærme, og vi satte os i bevægelse igen. I stedet for at føre os til midten af arenaen landede han på balkonen af en meget fin restaurant. Alt var holdt i hvidt og udgjorde et perfekt bagtæppe for en af jordplanets måske mest spektakulære udsigter.

Han satte sig på balkonnens jerngrå gelænder og kiggede ned på scenariet flere etager længere nede. Jeg satte mig ved siden af ham og forsøgte at hive en noget modstræbende Buttercup ned på skødet. Hans ben sprællede til alle sider. ”Har vi en bordreservation her, jeg ikke kender noget til?” jokede jeg dumt. Nervøsitet får mig altid til at joke.

Bodhi lod blikket glide hen over den store terrasse fyldt med nydeligt klædte gæster ved elegante borde med stearinlys. Deres udsigt til Colosseum var badet i et orange og lyserødt skær fra den nedadgående sol – og alle var lykkeligt uvidende om de tre spøgelses, som havde slået sig ned blandt dem.

Så vendte Bodhi sig mod mig, rømmede sig og sagde: ”Okay, opgaven lyder... eller spøgelseset, som du skal have fat i, hedder Theocolos. Der er ikke noget efternavn, så vidt

jeg ved. Og gør dig selv en tjeneste at kalde ham ved hans *fulde* navn. Ikke nogen forkortelser, ikke 'Theo' eller 'T' eller 'Store T' eller ..."

"Jeg har forstået!" bed jeg ham af. "Theocoles." Det var lidt af en mundfuld, men hans navn var trods alt det mindste af mine problemer lige i øjeblikket. "Hvad mere?" Jeg kiggede lige ud og håbede, jeg så rimelig selvsikker ud, selvom mine fingre snoede sig nervøst ind i Buttercups lyse pels.

Bodhi kiggede på mig gennem sine overdrevent tætte øjenvipper. Hans stemme var dyb og lav, da han fortsatte: "Ifølge Rådet, så har han hjemsøgt Colosseum i meget lang tid."

Jeg vendte mig mod Bodhi med hævede øjenbryn. Lidt flere detaljer, tak, men han trak bare på skuldrene og trak et bøjlet, grønt strå op af lommen, stak det i munden og gumlede som en hund på sit kødben. "Han er ret heftig, ham her," fortsatte han så. "Han er en ægte fortabt sjæl. Han er så opslugt af sin egen verden, at han ikke aner, at der findes en verden udenfor. Han har heller ingen ide om, hvor mange år der er gået, siden han døde, selvom det er flere tusinde år siden."

Jeg nikkede og kløede Buttercup mellem ørerne. Så lod jeg ham springe ned på terrassegulvet, så han kunne sniffe rundt mellem gæsterne og tigge lidt mad fra bordene – totalt uvidende om, at gæsterne overhovedet ikke kunne se ham.

"Det lyder meget normalt," svarede jeg, måske en anelse mere kæphøj, end jeg følte mig. Colosseum skræmte mig,

det er helt sikkert, men intet af det, som Bodhi havde sagt, lød særlig skræmmende. "Alle de spøgelses, jeg har haft med at gøre, har været heftige. Men jeg overtalte dem alligevel til at krydse broen og komme videre, ikke? Så mon ikke jeg også kan overtale ham her Theocoles. Altså, hvor svært kan det være?" Jeg nikkede igen for ligesom at bekræfte mig selv, og nåede lige at opfange en nervøs trækning i Bodhis øjne.

"Der er også noget andet, du skal vide," sagde han. Nu var stemmen stille og lav. "Theocoles var gladiator, den ubestridte mester i sin tid. Frygtet af alle – og aldrig besejret."

"Gladiator?!" Jeg måbede. Der måtte være noget, jeg havde misforstået. Helt sikkert.

Bodhi nikkede og skyndte sig at tilføje: "De kaldte ham 'Dødens Søjle'."

Jeg blinkede og forsøgte at lade være med at le. Jeg var helt sikker på, at tilnavnet skulle virke skræmmende, men i mine ører lød det altså ret tegneserieagtigt.

Men min latter døde i halsen, samme øjeblik Bodhi sendte mig et bekymret blik og sagde: "Han var *mestergladiator*. En rigtig *primus palus*, det var det, de kaldte dem, og bare så du ved det, så betyder det den ubesejrede mester i kamp. Bedre kendt som den stærkeste, mest blodtørstige og frygtløse af hele bundtet. Og det er ikke noget at grine af, Riley. Jeg er bange for, at du har lidt af en opgave foran dig. Men på den anden side, så bad du jo selv om større udfordringer, ikke?"

Jeg sank helt sammen og begravede ansigtet i mine

hænder. Den sidste rest af min kortvarige selvsikkerhed forsvandt, i samme øjeblik situationens alvor gik op for mig.

Jeg mener, helt ærligt, en *gladiator*? Var det virkelig den udfordring Rådet fandt passende til mig?

Det måtte være en dårlig joke.

En hævnakt fra Rådet, fordi jeg altid ignorerede deres regler og fulgte mine egne.

Hvordan i alverden kunne jeg – en splejset, fladbrystet tolvårig med opstoppennæse – gå i lag med en stor, stærk, rasende kæmpe, som havde brugt hovedparten af sit liv på at snitte sin modstander i blodige småstykker?

Bare fordi jeg er død – bare fordi han teknisk set ikke kunne skade mig – betød det ikke, at jeg ikke rystede af skræk. For det gjorde jeg virkelig. Og det er jeg overhovedet ikke bange for at indrømme.

”Jeg ved godt, at det kan virke som lidt af en mundfuld for en ret ny Sjælefanger som dig,” sagde Bodhi. ”Men tag det roligt; Rådet giver kun opgaver, som de ved, man kan klare. Og eftersom du er her, betyder det, at de tror på dig. Så det bliver du altså også nødt til selv at gøre. Du er i det mindste nødt til at forsøge, Riley. Hvad var det nu, Mahatma Gandhi engang sagde?” Han kiggede på mig, som om han rent faktisk forventede, at jeg kendte svaret, men da jeg forblev tavs, fortsatte han selv: ”Styrke kommer ikke fra fysisk kapacitet. Den kommer fra en ukuelig vilje”. Han tav igen, så ordene kunne synke ind. ”Du må bare gøre dit bedste, Riley. Det er alt, man kan gøre.”

Jeg sukkede og kiggede væk. At tro på mig selv plejede

ikke at være det, jeg havde de største problemer med. Tværtimod plejede jeg nærmere at overvurdere mine egne evner. Men så igen ... der var ikke ret meget ’plejer’ over den her situation. Og selvom jeg godt vidste, at jeg selv havde bedt – for ikke at sige tigget – om det her, så syntes jeg måske ikke, at Rådet havde behøvet at opfylde mine ønsker *så* ivrigt.

”Men hvad med de andre Sjælefangere?” spurgte jeg. ”Dem, som blev sat på opgaven før mig uden at lykkes. Dem troede Rådet vel også på, gjorde de ikke?”

Bodhi tyggede på sit strå. Han lod en hånd løbe nervøst gennem håret, før han svarede: ”Mnja ... det gik ikke så godt for dem, viste det sig ...”

Jeg ventede på fortsættelsen.

”De forsvandt. Blev trukket så langt ind i hans verden, at de ...” Han tav, kløede sig på kinden, rømmede sig og tog sig god tid, før han svarede: ”Ja, for at sige det, som det er ... de vendte aldrig tilbage.”

Jeg stirrede med åben mund. Var helt tom for ord.

Jeg var færdig – udmanøvreret. Mere var der ikke at sige om det. Men i det mindste skulle jeg ikke klare det her alene. I det mindste havde jeg Bodhi og Buttercup til at hjælpe mig.

”Men du skal vide, Riley, at Buttercup og jeg venter på dig *lige her*, hvis du får brug for os. Vi tager ikke af sted uden dig, det lover jeg.”

Jeg stirrede på ham. Mine øjne var ved at falde ud af deres huler, og min stemme afslørede til fulde højden af mit hysteri, da jeg sagde: ”Havde du tænkt dig, at jeg skal gøre

det her *alene*?” Jeg rystede på hovedet, ude af stand til at fatte, hvor hurtigt tingene var gået fra meget, meget slemt til umuligt værre. ”Jeg troede, at du som min vejleder, at det var dit job, for nu ikke at sige din pligt, at *guide* mig. Og hvad med Buttercup? Mener du det?! Kan jeg ikke engang tage min egen hund med, så han kan forsvare mig?”

Jeg drejede rundt, lod mit blik glide rundt i restauranten, indtil det landede på min søde, gule labrador. Han lå fladt på maven under et bord og tyggede tilfreds på hælen af en gylden stiletsko, som en af gæsterne havde skubbet af foden. Sådan set i bakspejlet havde Buttercup aldrig været den helt store hjælp i nødsituationer, måtte jeg erkende. Når det begyndte at blive rigtig farligt, var han en større bangebuks end en truende vagthund. Men stadigvæk, han var kærlig og loyal (altså for det meste), og det var i hvert fald bedre at have ham med end at være alene.

Bodhi kiggede på mig. Hans stemme var fuld af medfølelse, da han sagde: ”Beklager, Riley, men Rådet gjorde det helt klart, at det her var *din* opgave, og kun din. De bad mig om at holde mig væk, kun at vejlede dig, og så lade dig klare det selv. Men vi forsøger at kaste en livline ud til dig, hvis det bliver nødvendigt – eller skulle jeg kalde det en *sjæleline*. Jeg *har* tænkt over, om jeg skulle lade dig tage Buttercup med, for selskabets skyld om ikke andet, men det er bare sådan, at tusinder af vilde dyr er døde i den arena, og nogle af dem ligger stadig på lur som spøgelse. Det ville skræmme livet af ham, hvis han blev jagtet af en løve eller en bjørn. Han forstår jo ikke rigtig, at han er død.”

Jeg kneb øjnene sammen mod den synkende sol. Stirrede på den lange, rektangulære plads fyldt med rækker af smalle, forfaldne mure lige under os. Endnu en af de mange ruiner, der tilsyneladende ikke er mangel på i Rom.

”Det bliver snart mørkt,” sagde Bodhi med en blød, opmuntrende stemme. ”Jo før du kommer i gang, jo bedre. Og det vil være en god ide at begynde der, tror jeg.” Han pegede mod ruinen lige under os. ”Det er Ludus Magnus.” Han kiggede på mig. ”En af Roms største og vigtigste gladiatorskoler dengang. Det kunne være et godt sted at begynde, få en fornemmelse for stedet ... du ved, før du kommer til arenaen.”

Arenaen.

Jeg sank en klump, nikkede og forsøgte at lade være med at tænke på mine forgængere, de Sjælefangere, som aldrig var vendt tilbage. Jeg mener, hvis Rådet vurderede, at jeg kunne klare det ... ja, hvem ved? Måske kunne jeg. Måske vidste de noget, som jeg ikke gjorde.

Så jeg skubbede pandehåret væk fra ansigtet, kastede et sidste blik på min hund, der stadig gnaskede løs på skoen, og gled ned fra gelænderet. Jeg håbede inderligt, at Rådet havde ret, at jeg virkelig kunne klare mere, end jeg selv troede.

Og selvom jeg turde vædde på, at de tog fejl, begyndte jeg på nedstigningen.

Det første, jeg lagde mærke til, da jeg landede i Ludus Magnus, var larmen. Det var helt vildt. Det var umuligt at skille den øredøvende larm i enkelte lyde. Og det var umuligt at vide, om larmen hørte til den fysiske verden eller den ikke-fysiske eller begge.

Det næste, jeg bemærkede, var lugten. Bare fordi jeg var død og ikke længere trak vejret, så betød det ikke, at jeg ikke kunne bruge min næse. Og den der lugt var forfærdelig, ubærlig, ækel ... ulækker. Som om alle universets værste lugte var blevet blandet sammen og pumpet lige ind på den plet, jeg stod på.

Jeg begyndte at gå i et desperat håb om at finde et stille sted med en lidt mere behagelig luft. Mine sko smat-sjappede gennem mudderet, hvis ikke de gled på de store pletter af ukrudt, der stadig var fugtige af morgendug. Jeg forsøgte at få et bedre overblik over de smuldrende ruiner, som jeg havde set fra oven. Men det eneste, jeg kunne få øje på, var mudret jord, sammenfaldne mure og ... ja, ikke

andet. Der var ingen mennesker, ingen spøgelser, ingen vilde dyr – hverken levende eller døde. Og absolut ingen grund til, at der skulle stinke så fælt.

Jeg kastede et blik tilbage mod Bodhi. Det ville ikke forbavse mig overhovedet, hvis han og Buttercup havde glemt alt om mig og var gået i gang med en fem retters-menu ved et af de fine borde. Men til min lettelse balancerede Bodhi stadigvæk på altanens gelænder, hvor jeg havde efterladt ham. Han smilede og vinkede, og den telepatiske besked han sendte mig, fandt hurtigt vej til mit hoved.

Bare tag det roligt. Den trygge lyd af hans stemme snoede sig dybt ind i mig. *Du kan godt. Bare spørg dig selv: Hvad er den ene ting, som de fleste spøgelser har tilfælles?*

Jeg stod stille og stak tommelfingrene i bæltestropperne på mine blå denim-jeans. Tænkte længe og velovervejet. Flækkede så i et grin, da jeg svarede: *Håbløs smag i tøj?* Jeg tænkte på den seriøst rædselsfulde tøjsmag, nogle spøgelser havde, selvom de kunne manifestere, lige hvad de havde lyst til.

Bodhi grinede. Som jeg havde håbet. Det fik mig til at slappe af. *Okay, det kan man jo sige,* svarede han. *Men hvad beviser den der forfærdelige tøjsmag?*

Det tog mig et splitsekund at regne det ud, og for stakels Bodhi må svaret have lydt som et brøl i hans hoved: *At de sidder fast! Det beviser, at de sidder fast i den tid, de døde i, og de nægter at komme videre!*

Præcis J, svarede han og tilføjede en smiley – en lille

telepatisk lykkepille, som fik mig til at smile med. *De sidder fast, og Theocoles er ikke anderledes end de andre. Han oplever ikke Ludus Magnus på samme måde som dig. Indtil videre har du kun lige set overfladen. For at se, hvad han ser, skal du dybere ned. Du skal se det, som det var. Men jeg er bange for, at min vejledning stopper her. Jeg må ikke fortælle dig, hvordan du gør det.*

Jeg rynkede panden og spekulerede på, om det var Rådet, der forbød ham at hjælpe mig, eller om det var noget, han bare fandt på selv. Bodhi havde aldrig været meget for at afsløre sine Sjælefanger-tricks – eller give nogen anden form for støtte, der rent faktisk kunne være en hjælp i mit arbejde. Alt, hvad jeg havde lært indtil videre, havde jeg lært selv – på den hårde måde. Ved at kaste mig ud i det. Ved at prøve. Og ved at fejle. Faktisk havde han stadig væk ikke fortalt mig noget som helst, jeg ikke allerede vidste. Men det er måske præcis, hvad en god guide gør: underbygger den viden, man allerede har.

Jeg stivnede i chok over ordene, som genlød i mit hoved.

Jeg havde kaldt Bodhi en *god* guide.

Rent faktisk havde jeg håbet på at få en anden guide fra det øjeblik, vi havde mødt hinanden. Vi skændtes altid! De eneste gange, vi kunne finde ud af at samarbejde, var, når vi stod i problemer til halsen.

Jeg fattede pludselig ikke mig selv. Hvor var det kommet fra? Og hvornår var jeg holdt op med at se ham som min fjende nummer et?

Og så huskede jeg det. Huskede den dag, jeg havde set ham sammen med hans nye pigeven Jasmine. Huskede, hvordan jeg havde det, da jeg så ham læse digte højt for Jasmine og så, hvordan han holdt en pause i oplæsningen for at manifestere en blomst til hende. En jasmin til Jasmine. Han havde forsigtigt vævet blomsten ind i hendes fletning.

Jeg rystede på hovedet, skød tanken væk. Jeg havde en stor, slem gladiator at forholde mig til. Og at spille tid på at tænke på mit evigt vekslende forhold til Bodhi ville ikke ændre på det. Så jeg koncentrerede mig om *Magnus Ludus* igen. Jeg vidste, at jeg blev nødt til at se stedet, som Theocoles så det, hvis jeg skulle have nogen chance for at møde ham. Problemet var bare, at jeg ikke havde den fjerneste ide om, hvordan de der smuldrende vægge havde set ud dengang. Jeg døde, længe før vi var nået til Romerriget i historietimerne.

Jeg gik lidt rundt og forsøgte at forestille mig, hvordan det havde set ud. Manifesterede et tag og udskiftede mudderet og ukrudtet med et tørt jordgulv – det var desværre det eneste, jeg kunne finde på. Altså, helt ærligt – jeg døde i det 21. århundrede. Var et barn af et nyt millennium og del af den nye shop-amok-generation. At genskabe en ældgammel gladiatorskole – det var ikke lige min stærke side.

Jeg bed tænderne sammen, blæste mit tjavsede pandehår væk fra øjnene og besluttede at prøve igen. Jeg fik øje på en lille bunke sten, der lyste som knogler i måneskinnet.

Jeg bukkede mig ned for at undersøge dem, lod mine fingre glide hen over stenenes dybe revner. Lukkede øjnene og tænkte: *Hvad er det, der mangler? Lad mig se det. Lad mig se alt, hvad der er at se!* Da jeg åbnede øjnene igen, gispede jeg af forbløffelse.

Universet havde besvaret mit ønske.

Men i stedet for at stå over for Theocoles, var jeg omringet af hundreder af rasende gladiatorspøgelser.

Jeg krøb sammen på jordgulvet, med hovedet nede mellem knæene og armene skærmende over mig. Forsøgte at gøre mig så lille som mulig og undgå spøgelsernes vilde raseri. Med knyttede næver slog de ud i luften og brølede skældsord og trusler mod en eller anden usynlig fjende. Det sprog, de talte, havde været dødt i lige så mange århundreder som dem selv. Men beskeden var ikke til at tage fejl af. Hver og en af dem var så opslugt af deres egne minder, at ingen af dem ænsede de andre.

Jeg fik øje på en lille åbning i mængden af spøgelser og kom hurtigt op at stå, men blev banket i jorden igen af et kæmpestort skrummel af et monsterspøgelse. Han tordnede bare forbi mig, stoppede ikke engang op, da hans skulder pløjede – slam! – ind i min kæbe.

”Hallo! Pas lige på!” råbte jeg og himlede med øjnene, mens jeg kæmpede mig på benene igen. ”Altså, jeg kan godt se, at du er giga-mange gange større end mig, men behøver du at være så *grov*?”

Jeg satte hænderne i siden og skulede ondt efter hans ryg. Forsøgte at tvinge ham til at vende rundt og give mig den undskyldning, han også i den grad skyldte mig. Men han fortsatte bare uden at ænse mig overhovedet. Han ænsede heller ikke larmen omkring sig for den sags skyld. En larm, som ikke alene var ulideligt høj, den var heller ikke til at skelne i forståelige lyde, i hvert fald ikke i begyndelsen. Men ret hurtigt lykkedes det mig alligevel at opfange begribelige stumper. Det var lyden af sult og smerte og ustyrligt raseri. Med andre ord: lyden af slaveri. Jeg havde hørt den lyd før. Jeg kendte den.

Larmen blev ved. Og ved. Kun et kort udbrud af latter skabte en befriende pause, men latteren døde lige så hurtigt, som den var opstået. Jeg kunne slet ikke regne ud, hvad der var at le ad i det her forfærdelige, underjordiske, fængselsagtige sted.

Jeg børstede jorden af mine jeans og stak af. Jeg havde set mere end rigeligt af Ludus Magnus. Der gad jeg ikke hænge ud længere. Jeg skulle bare finde ham Theocoles, ekspedere ham over broen, og så se at komme væk derfra i en vis fart.

Men at finde mester-gladiatoren var ikke nær så let, som jeg havde troet. Mest fordi jeg ikke havde nogen beskrivelse at gå efter. De få ting, som Bodhi havde fortalt mig – *stor, stærk, rå, skræmmende, heftig* – passede stort set på *alle* spøgelse, der var bundet til det her sted.

De så også ens ud ved første øjekast. Et helt slæng af ulækre, møgbeskidte muskelbundter med fedtet hår. De havde været skåret i stumper og stykker og syet sammen

igen så mange gange, at de lignede billige læderpunge. Og på hver af dem sad der et par hænder, der var så store og kødfulde og brutale, at de kunne dræbe bare med et let vrid i håndleddet.

Det var som en endeløs parade af krigere, hvor den ene var mere frygtløs end den anden. Og lige som jeg var begyndt at kunne skelne dem fra hinanden, flyttede nogen sig, og de blev bare til en vrimmel igen.

Jeg havde nok været så fokuseret på Theocoles, at jeg slet ikke havde tænkt på, at der kunne være mange andre fortabte sjæle i Ludus Magnus. Det kunne jeg jo have sagt mig selv. Sådan var det alle de steder, hvor frygtelige former for vold og undertrykkelse havde fundet sted. Der spøjte de rasende sjæle og nægtede at forlade stedet, før ugeringerne var blevet fordømt.

Jeg luskede lidt rundt, gjorde mit bedste for at glide i et med de mure, jeg holdt mig tæt op ad. Hvis bare jeg kunne holde mig fri af de hidsige albuer og knyttede næver, så skulle det nok gå. Jeg gik ned gennem en gang og stak hovedet ind i flere af de små, smalle celler, som lå ved siden af hinanden. Det måtte være gladiatorernes sovekamre. Set i forhold til mit eget nyindrettede værelse i Her og Nu (med al den moderne luksus, jeg kunne drømme om – jeg havde jo selv manifesteret det), så var de her lige det modsatte. Dyster ville være et godt ord. Der var ikke andet end et jordgulv. Og senge lavet af primitive trærammer skubbet op mod væggen, og ... ja, så ikke mere. Der var selvfølgelig ikke nogen i rummene.

Sådan er det med spøgelse – de sover faktisk aldrig, og for det meste nægter de bare at tage en pause. De har alt for travlt med at gennemleve deres fortid igen til at få tid til den slags fritidsfornøjelser. Og de her spøgelse var ikke anderledes end nogen andre. De skreg, de hylede og luskede rundt i gangene. Og de blev bare ved med at komme. Hvordan i alverden skulle jeg finde Theocoles i den her sværm af rastløse sjæle?

Nå, jeg skulle jo begynde et sted, så jeg hev i nogle tunikaærmer og stak en albue i siden på nogen og spurgte hver gang: *Ved du, hvor jeg kan finde Theocoles, ham som de kalder Dødens Søjle?*

Og hver gang fik jeg nøjagtigt det samme svar: et fuldstændig blankt udtryk i øjnene. Det bekræftede kun, hvad jeg allerede vidste: jeg var totalt usynlig for dem.

Jeg rundede et hjørne og fortsatte ned gennem en række små korridorer, og var lige trådt ind i en ny, da jeg stivnede på stedet. Jeg stod foran et rum så rædselsvækkende, at jeg måtte holde begge hænder for munden for ikke at skrige højt.

Jeg stirrede ind i mørket. Så de rå, blodplettede vægge. Så dyngerne af hårdt sårede gladiatorer, som lå på ru brædder. Deres kroppe vred sig i kamp med de tunge jernlænker om deres ankler og håndled. De stønnede, snerrede og skreg af smerte – et kor af kval så forfærdeligt, at jeg kom til at ryste over hele kroppen.

Det var et torturkammer – et ældgammelt rædselskabinet – det var jeg stensikker på. Men da mine øjne havde

vænnet sig til mørket, opdagede jeg, at jeg havde taget helt fejl.

Det var et hospital. Et oldgammelt sanatorium, ledet af en lille, mørk mand. Lægen måtte det vel være, eller medicinmanden, eller hvad de nu blev kaldt dengang. Alt i mig vendte vrangen ud, da jeg så, hvordan han behandlede gladiatorernes sår. Han brugte en *virkelig* underlig samling salver og andre mærkelige sammenkog, der stank værre end de betændte sår!

Og selvom han gjorde sit bedste for at helbrede dem, så lignede det i mine øjne noget, der var taget direkte fra en skrækkfilm. Jeg kunne ikke komme hurtigt nok væk!

Jeg styrtede af sted, sprang ned ad flere trappetrin og pressede mig selv benhårdt for at komme væk fra det chokerende syn. Men alt, hvad jeg havde set, blev ved at stå knivskarpt i mine tanker.

For foden af en trappe stoppede jeg op og hvilede mig op ad en tyk stensøjle. Over for mig lå et stort skyggelagt rum, der åbnede op mod en arena. Inde i skyggerne vimlede det med gladiatorer. De sad på lange træbænke og hang hen over hver deres træskål, slubrede grådigt en ækel, klumpet og grålig grød i sig. Kantine måtte det være. Og selvom der hverken var frisk eller størket blod som i 'sygehuset', så var det et grusomt syn alligevel. Endnu engang rystede jeg på hovedet over spøgelsesstædighed. Jeg kunne ikke i min vildeste fantasi forestille mig, hvorfor nogen frivilligt valgte at blive sådan et rædselsfuldt sted.

Jeg gik over mod arenaen bag dem. Jeg kiggede mig omkring med hånden skyggende for den pludselig glohede sol. Ligesom ved sovekamrene, sygehuset og kantinen var her stuvende fuldt af spøgelse.

Deres lange træsværd skar gennem luften, og de runde træskjold bragede og stangede mod den ukendte modstander foran dem. Jeg søgte febrilsk efter Theocoles imellem dem. Hvis han overhovedet var nogen steder her i *Ludus Magnus*, så måtte det da være her. Hvor ville en ubesejret mester ellers opholde sig?

Problemet var bare, at jeg ikke vidste et dyt om, hvordan det hele foregik. Jeg kunne overhovedet ikke se, hvem der var den bedste blandt dem. Hvem der var mesteren, ham man kaldte Dødens Søjle. De så alle sammen lige frygtløse og blodtørstige ud. Var alle klar til at smadre deres uheldige modstander. Og de ville alle sammen dræbe nådesløst og rå, få hinanden i stumper og stykker. Man kunne se det i ilden i deres øjne.

Jeg skulle lige til at give op og gå over til Colosseum for at se, om jeg havde bedre held der, da jeg spærrede øjnene op. Jeg blinkede et par gange for at sikre mig, at det ikke var en luftspejling eller en drøm, jeg så.

Det var en pige.

En smuk, mørkhåret pige, som stod på en altan over arenaen.

Den eneste anden pige på stedet ud over mig.

Og hun var noget mere passende påklædt, end jeg var. For jeg var i et par jeans, en (supersød) T-shirt og mine

elskede ballerinaske, mens hun bar en fantastisk silkekjole med et slæb, der flød henover altanen.

Jeg stirrede på hende, på hendes glatte, gyldenbrune hud og hendes lange, blanke, sorte hår. Det øverste hår var samlet i en knold med en juvelglimtende hårklemme, mens resten faldt i bølgende kaskader ned over hendes skuldre og helt ned til livet.

Hun lod en hånd glide ned over den fint broderede front på kjolen og stirrede opslugt på gladiatorerne under sig. De slanke fingre pillede ved guldsværftet om hendes liv, og hun så bare så elegant, så smuk, så yndefuld ud. Jeg kunne slet ikke forestille mig, hvad en som hende lavede et så trist og ulækkert sted som dette.

Eller sådan tænkte jeg i hvert fald, indtil jeg fik kigget lidt nøjere efter og opdagede, at hun stirrede på en speciel gladiator. Hun slap ham ikke af syne, og jeg kunne se på hendes blik, at han betød noget helt specielt, ikke kun for hende, men for alle i arenaen.

Jeg fulgte hendes strålende mørke øjne, til mit blik faldt på en gladiator, der hævede sig over alle de andre. Han var højere, stærkere og på samme tid brutal og yndefuld i sine bevægelser.

Han kæmpede som en vild. Men modsat de andre, som gryntede og buldrede og sparkede hele støvskyer op, så var han anderledes.

Han havde en holdning og en arrogance, som kun kunne tilhøre en mester.

Jeg havde fundet Theocoles.